

Men ernæring er andet end at spise fedtfattigt. Kostforplejningen i det offentlige skal have en højere status, skriver regeringen i sin redegørelse, og det er vi helt enige i i Det Konservative Folkeparti. Den mad, der serveres på vores institutioner, skal være sund, lækker og indbydende og helst økologisk.

For at forebygge osteoporose skal der sættes ind allerede i barndommen og ungdommen. Det er vigtigt, at vi får folk til at spise mørkegrønne grønsager og dyrke motion. Den motion, vi får som børn og unge, er jo med til at bygge vores knogler op, og selv om musklerne bliver slappe, når vi stopper med at dyrke motion, har vi trods alt styrket knoglerne for resten af livet. Så vi ser frem til Sundhedsstyrelsens informationsindsats og sundhedsministerens opprioritering af området.

Jeg synes faktisk, at regeringen og Folketinget gør et hæderligt stykke forebyggelsesarbejde. Vi kan altid gøre det bedre, og vi kan gøre mere, end vi gør. Derfor skal vi også have store ambitioner med hensyn til forebyggelsesindsatsen. Men det er vigtigt at slå fast, at vi også selv har et ansvar. Som voksne er vi forbilleder for vores børn. De arver jo vores livsstil, så al forebyggelse bør starte i hjemmet. Lav noget sund mad, lad være med at ryge, når du er gravid, og lad i øvrigt være med at ryge børnene ind i hovedet, når de er kommet ud af maven. Sørg for, at børnene får en ordentlig nattesøvn, børst deres tænder, og alt det dér. Det er helt banalt, men det betyder uendelig meget.

Vi skal selv være os vores ansvar bevidst. Vi kender trods alt vores krops behov bedre end nogen andre, og vi må derfor heller ikke slippe ansvaret for os selv.

Jørn Jespersen (SF):

Det er klart, at der er en meget bred opbakning i Folketinget bag det synspunkt, at det er bedre at forebygge, end det er at helbrede. Det tror jeg ikke vi kan blive enige om.

Dér, hvor de konkrete uenigheder sikkert melder sig, er, når vi skal til at prioritere indsatsområder, diskutere ressourcer, afsætte midler og bestemme virkemidler, der kan medføre, at vi får en reel forebyggelse.

Derfor er det godt, at regeringen har forelagt en redegørelse, som vi kan diskutere ud fra, og vores opfattelse i SF er, at de to hovedprioriteter, som regeringen lægger op til at styrke, nemlig en bedre ernæringspolitik og en indsats mod den socialt betingede ulighed i sundheds-

tilstanden, er to rigtige og vigtige prioriteringer. Vi vil meget gerne støtte, at vi opprioriterer indsatsen på de her områder, og glæder os til at se nogle mere konkrete forslag til udmøntning.

Når man så skal vurdere redegørelsen sådan mere generelt, bliver jeg nødt til at sige, at helhedsindtrykket er, at der er tale om mange kønne og rigtige ord, men abstrakte og uforpligtende vendinger, når det kommer til stykket. Det er der selvfølgelig en lejlighed til at rette op på, når de konkrete udspil kommer, og det går vi ud fra i et vist omfang vil ske. Men det havde nu været rart, at man fra regeringens side allerede på nuværende tidspunkt i lidt større omfang havde kunnet forpligte sig til nogle konkrete initiativer.

Det, vi mangler, er nogle helt operationelle målsætninger, det er valg af virkemidler, det er konkrete tilsagn om ressourcetildeling, og det er nogle bindende opfølgninger og evalueringer. Det er der meget lidt af i redegørelsen, og det må vi så indarbejde i de kommende initiativer og lovforslag.

Jeg vil gerne koncentrere mig om nogle af de mangler, som jeg mener der er, idet vi på en lang række områder som sagt kan være enige i regeringens formålsformuleringer og vil medvirke til at konkretisere dem.

For at tage fat i nogle af manglerne og svaghederne i redegørelsen mener vi for det første, at på ernæringspolitikens område, som vi som sagt er enige i bør opprioriteres, er der for lidt kreativitet og for få visioner i oplægget. Det er i for høj grad en opfattelse af, at man kan forbedre ernæringspolitikken i form af oplysningskampagner. Dér synes jeg, at man i stedet for oplysningskonceptet, som der er lagt op til at styrke, skulle have det, man kunne kalde et ledelseskoncept, hvor det offentlige og her altså ministeren, staten, forpligter sig til at gå foran og fungere som en rollemodel, der viser, hvordan det skal gøres.

Der er en lang række offentlige steder, hvor der er servering af mad, hvor man kunne gå ind og hæve kvaliteten, og hvor man kunne forpligte sig til, også når det ligger i amtsligt eller kommunalt regi, at der skulle ske noget. Lad os tage nogle af institutionerne fra en ende af: Er det f.eks. ikke forkert, at der overhovedet ikke er bespisningsmuligheder i de danske skoler? Hvorfor er der ikke et tilbud til alle elever i skolerne om, at der er en kantine, hvor man for en billig penge kan købe et ordentligt og sundt måltid? Hvorfor samarbejder man f.eks. ikke